

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiného, Ph.D., v právní věci

žalobce: **CZECHCITY a.s.**, IČO 26976960
sídlem nám. Svobody 10, 602 00 Brno
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Vítězslavem Jírou
sídlem Rooseveltova 6/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, č. j. JMK 82458/2019, sp. zn. S-JMK 44538/2019 OD,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravy (dále též „silniční správní úřad“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5400/OD/MMB/509337/2018/-Ro-/50, kterým správní orgán prvního stupně zrušil ve zkráceném přezkumném řízení dle § 97 odst. 3 ve spojení s

§ 98 správního řádu rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Královo Pole (dále jen „ÚMČ KrPole“) ze dne 7. 6. 2018, č. j. BKPO/9184/18/2200, opravené dne 21. 6. 2018 rozhodnutím č. j. BKPO/10059/18/2200 (dále také „zrušené rozhodnutí“).

2. Správní orgán prvního stupně tak učinil pro zjevnou nezákonnost rozhodnutí ÚMČ KrPole, kterým jmenovaný správní orgán rozhodl o žádosti žalobce o omezení přístupu na plochy parkovišť, nacházejících se na pozemcích parc. č. 1086/1 a 1086/2 (dále jen „předmětné pozemky“), vše v k. ú. Ponava v Brně-Králově Poli, tak, že se na nich nenachází veřejně přístupné účelové komunikace, neboť tyto nesplňují zákonné požadavky veřejně přístupné účelové komunikace. ÚMČ KrPole dále ve výroku zrušeného rozhodnutí uvedl, že předmětné pozemky se nachází ve vlastnictví statutárního města Brna a společnosti Bobycentrum Alfa a.s., plochy parkovišť na předmětných pozemcích se pak nachází ve vlastnictví žalobce. Správní orgán prvního stupně napadené rozhodnutí zrušil zejména pro posouzení otázky vlastnictví parkovišť na předmětných pozemcích na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, dále pro překážku věci pravomocně rozhodnuté, neboť dle správního orgánu prvního stupně ÚMČ KrPole již v roce 2015 rozhodl tak, že se na pozemku parc. č. 1086/1 v k. ú. Ponava v Brně-Králově Poli nachází veřejně přístupná účelová komunikace, a dále pro zjevnou formální vadu výroku tohoto rozhodnutí.
3. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí korigoval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v tom smyslu, že skutečně byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí ÚMČ KrPole ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 správního řádu, avšak z důvodu, že ÚMČ KrPole překročil ve výroku svého rozhodnutí rámec řízení, vymezený žádostí žalobce a pro nesrozumitelnost výroku spočívající v rozhodnutí o vlastnictví ploch nádvoří na předmětných pozemcích, k čemuž neměl ÚMČ KrPole nebyl vůbec příslušný. Další pochybení žalovaný spojil s tím, že ÚMČ KrPole neměl dostatečně postaveno na jisto, čeho se žalobce ve své žádosti domáhal, tedy zda deklarování existence veřejně přístupné účelové komunikace či omezení přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Zjevné procesní pochybení ÚMČ KrPole podle žalovaného spočívalo také v nedostatečně vymezeném okruhu účastníků, neboť dle žalovaného neměl ÚMČ KrPole vůbec povědomí o tom, kdo měl být v daném řízení účastníkem. Konečně se pak žalovaný ztotožnil s tvrzením, že formulaci výroku tak, jak ji učinil ÚMČ KrPole, bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté, neboť tento správní orgán již 14. 9. 2015 rozhodl o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na předmětných pozemcích.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
5. Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně nesprávně posoudil v přezkumném řízení rozhodnutí ÚMČ KrPole, když toto rozhodnutí zrušil namísto toho, aby přerušil řízení do doby, kdy se vyřeší soukromoprávní spor o vlastnictví staveb nádvoří na předmětných pozemcích mezi žalobcem a statutárním městem Brnem. Když přitom správní orgán prvního stupně dříve rozhodoval o odvolání žalobce proti rozhodnutí ÚMČ KrPole o přerušení řízení do doby, než se vyřeší soukromoprávní spor o vlastnictví staveb nádvoří na předmětných pozemcích mezi žalobcem a statutárním městem Brnem v jiném řízení, správní orgán prvního stupně tímto postupem jasně vyjádřil svůj názor, že vydání

deklaratorního rozhodnutí závisí na řešení otázky, jež nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout, proto by bylo přerušeno řízení správním postupem.

6. Napadeným rozhodnutím tak správní orgán prvního stupně rozhodl v rozporu se svou dříve vytvořenou správní praxí, když namísto toho, aby rozhodl o přerušení řízení v nyní projednávané věci, rozhodl o zrušení rozhodnutí ÚMČ KrPole. Dle žalovaného totiž správní orgán prvního stupně v přezkumném řízení rozhodl o sporné otázce vlastnického práva k stavbám na předmětných pozemcích, k čemuž nebyl oprávněn.
7. Dále dle žalobce nebyly dány podmínky pro zrušení rozhodnutí ÚMČ KrPole ve zkráceném přezkumném řízení, žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce a neuvedl, proč nebyla v přezkumném řízení potřebná vyjádření účastníků. Správní orgán prvního stupně pak také zrušil rozhodnutí ÚMČ KrPole ve zkráceném přezkumném řízení pro nesprávné skutkové posouzení případu, neboť bez vyjádření účastníků sám nemohl skutkový stav zjistit natolik, aby takového posouzení byl schopen. Nadto správní orgán prvního stupně nesprávně posoudil otázku spjatí veřejně přístupné účelové komunikace s vlastnictvím pozemků, na nichž se tato komunikace nachází, neboť z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že i veřejně přístupné účelové komunikace mohou být samostatným předmětem občanskoprávních vztahů.
8. Žalobce také namítá, že zrušení rozhodnutí ÚMČ KrPole bylo v rozporu s § 94 odst. 5 správního řádu, neboť žalobcova práva, nabytá v dobré víře byla napadenými rozhodnutími v rozporu s tímto ustanovením krácena.
9. Dalším tvrzením žalobce je, že závěr žalovaného o překážce řízení *rei iudicata* je nesprávný, neboť při rozhodování o existenci veřejně přístupné účelové komunikace vycházel ÚMČ KrPole v roce 2015 z nesprávně zjištěného skutkového stavu, když stavby, vedené jako nádvoří, posoudil jako veřejně přístupné účelové komunikace, přičemž rozdíl mezi oběma typy staveb je zjevný. Nadto u předmětných pozemků nesplňuje stavba nádvoří podstatný znak veřejně přístupné účelové komunikace v podobě nezbytné komunikační potřeby. Navíc je dřívější rozhodnutí ÚMČ KrPole z roku 2015 zcela neurčité co do vymezení přesné plochy, která má být za veřejně přístupnou účelovou komunikaci považována. Argumentem žalobce je také to, že rozhodnutí z roku 2015 vydal stejný úředník ÚMČ KrPole, který následně vydal taktéž rozhodnutí, který bylo v nyní projednávané věci správním orgánem prvního stupně zrušeno. Dle žalobce je tak zrušené rozhodnutí ÚMČ KrPole doplňujícím rozhodnutím k rozhodnutí tohoto správního orgánu z roku 2015. Nadto je třeba uvést, že předmětem žádosti žalobce nebyly celé předmětné pozemky, nýbrž pouze stavby nádvoří nacházející se na předmětných pozemcích, pročez se nejedná o rozhodnutí o stejné věci, jako v případě rozhodnutí ÚMČ KrPole z roku 2015.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě v první řadě uvádí, že dle jeho názoru je žaloba nepřijatelná, neboť rozhodnutím správního orgánu prvního stupně nebylo jakkoliv zasaženo do práv žalobce. Rozhodnutí ÚMČ KrPole totiž žalobci žádná práva nepřiznalo, nezměnilo ani nezrušilo, proto ani jeho zrušením v přezkumném řízení ze strany správního orgánu prvního stupně nemohlo dojít k zásahu do práv žalobce.
11. Dále žalovaný uvádí, že žalobce v žalobě vůbec nereflektuje, že žalovaný potvrdil správnost výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z jiných důvodů, než

správního orgán prvního stupně, a že tedy důvod ke zrušení rozhodnutí ÚMČ KrPole založil na jiném odůvodnění, než správní orgán prvního stupně. Proti odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného však žalobce v podstatě vůbec nebrojí a nerozporuje závěry žalovaného, pročez má žalovaný za to, že s nimi žalobce souhlasí. V případě tvrzené překážky věci pravomocně rozhodnuté ani žalobce sám nerozporoval existenci dřívějšího rozhodnutí ÚMČ KrPole o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na předmětných pozemcích, které však v rozhodnutí, zrušeném správním orgánem prvního stupně v přezkumném řízení, ÚMČ KrPole nerefletoval.

12. Konečně žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že mu vznikla na základě rozhodnutí ÚMČ KrPole dobrá víra v nabytá práva, neboť žalobce sám navrhoval zahájit řízení o omezení přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci, a nemohl tak být v dobré víře, že výsledkem řízení před ÚMČ KrPole bude rozhodnutí o existenci veřejně přístupné účelové komunikace.

IV. Posouzení věci soudem

13. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
14. Krajský soud se předně neztotožňuje s námitkou žalovaného, že žaloba v nyní projednávané věci není přípustná. Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že „[k]do *tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*“ Pravomoc správních soudů je podle tohoto článku založena na generální klauzuli: přezkoumat lze každé rozhodnutí správního orgánu, ledaže by je ze soudního přezkumu výslovně vyloučil zákon (u rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod však žádná zákonná kompetenční výluka možná není). Z citovaného ustanovení je totiž zjevné, že znak potenciálu zasáhnout do práv jednotlivce je definičním znakem správního rozhodnutí, nikoliv podmínkou přípustnosti žaloby, stojící vedle podmínky podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu. Otázka skutečného zásahu do práv jednotlivce je až otázkou meritorního posouzení žaloby. Taková koncepce pak odpovídá také definici správního rozhodnutí dle správního řádu, dle jehož § 9 platí, že „[s]právní řízení je postup správního orgánu, jehož účelem je vydání **rozhodnutí, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva a nebo povinnosti** jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má a nebo nemá.“ (zvýrazněno krajským soudem).
15. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v žalovaném citovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 4 As 31/2006-73, dle něhož „[p]odle názoru rozšířeného senátu [...] lze jen s pochybnostmi tvrdit, že rozhodnutí, jímž bylo v rámci řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 odst. 2 správního řádu zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, není úkonem správního orgánu, kterým se mění, ruší nebo závazně určují práva či povinnosti žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť takovým rozhodnutím může dojít ke zrušení všech práv, jež původní účastník správního řízení v tomto řízení nabyt.“ (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

16. Žaloba je tedy dle krajského soudu přípustná, přičemž její podstatu a tedy i podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce se závěry žalovaného (a správního orgánu prvního stupně) ohledně důvodnosti zrušení rozhodnutí ÚMČ KrPole o žádosti žalobce o omezení přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci, nacházející se na předmětných pozemcích, ve zkráceném přezkumném řízení.
17. V čem se však krajský soud již s žalovaným ztotožňuje, je konstatování, že žalobní argumentace žalobce se poměrně zásadním způsobem míjí s nosnými důvody a závěry, na nichž je žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ohledně zákonnosti postupu správního orgánu prvního stupně a jeho rozhodnutí o zrušení rozhodnutí ÚMČ KrPole o žádosti žalobce v přezkumném řízení. Z obsahu žaloby i odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spíše vyplývá, že žalobce setrval na argumentačním schéma použitého v odvolání a svou argumentaci v žalobě nijak neaktualizoval tak, aby reflektovala na právní závěry žalovaného.
18. Jak již bylo rekapitulováno, žalovaný v první řadě potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně proto, že ÚMČ KrPole při rozhodování o žádosti žalobce překročil rámec řízení, když místo o povolení omezení přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci rozhodl o neexistenci takové komunikace na předmětných pozemcích a zastavil řízení o žádosti, ačkoliv žádosti žalobce o omezení přístupu na veřejně přístupnou účelovou komunikaci dle § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) formálně odpovídal i předmět řízení vymezený ÚMČ KrPole, nejednalo se tedy o žádost o deklaraci existence veřejně přístupné účelové komunikace dle § 142 správního řádu, o níž ovšem ÚMČ KrPole v konečném důsledku rovněž rozhodoval, dle názoru žalovaného avšak zjevně nezákonně. Proti tomuto závěru žalovaného však žalobce nijak nebrojí. Stejně tak žalobce nebrojí proti závěru žalovaného, že ÚMČ KrPole vůbec v řízení nepostavil najisto, co mělo být předmětem žádosti žalobce, neboť to byla žádost žalobce, která měla vymezit předmět řízení. Stejně tak žalobce vůbec nebrojí proti závěru žalovaného, že zrušené rozhodnutí ÚMČ KrPole bylo zjevně nezákonné i pro nedostatečné vymezení účastníků řízení.
19. Další právní závěr žalovaného spočíval v tom, že ÚMČ KrPole ve výroku zrušeného rozhodnutí deklaroval žalobcovo vlastnictví staveb nádvoří na předmětných pozemcích, přestože o vlastnictví těchto staveb je veden soukromoprávní spor, aniž by měl ÚMČ KrPole pravomoc o takové věci rozhodovat. K tomu žalobce uvádí obsáhlou argumentaci, v níž se však v podstatě ztotožňuje se závěrem žalovaného, že správní orgány nemají pravomoc rozhodovat o věcných právech v rámci předběžného posouzení. Žalobce však uvádí, že nezákonné posouzení otázky vlastnictví předmětných staveb nádvoří provedl správní orgán prvního stupně (jehož odůvodnění však korigoval žalovaný), aniž by vzal v potaz, že to byl ÚMČ KrPole, jemuž bylo primárně vyčítáno deklarování vlastnických práv nad rámec svých pravomocí.
20. Krajský soud připomíná, že již Ústavní soud judikoval ve svém nálezu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15, „[s]oud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet příliš obecné žalobní námitky z vlastní iniciativy (srov. též Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2014). Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady ve správním soudnictví a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny § 36 odst. 1 soudního řádu správního). Odepřel by totiž žalovanému právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro

své zrušující rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. 7 Afs 216/2006).“ (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

21. Je také potřeba připomenout, že na obecně formulované žalobní námitky, tj. nevytkne-li žalobce napadenému rozhodnutí vady v dostatečně konkrétní rovině, může soud reagovat rovněž obecně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 86/2014-49, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2017, č. j. 3 As 193/2014-37). Míra precizace žalobních námitek totiž určuje také způsob jejich vypořádání – čím je námitka obecnější, tím obecněji k ní může soud přistoupit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Azs 98/2014-15).
22. Jestliže tedy žalobce namítá nesprávný procesní postup správního orgánu prvního stupně, pokud tento nepřerušil přezkumné řízení do doby vyřešení sporu o vlastnická práva ke stavbám na předmětných pozemcích, krajský soud k tomu uvádí, že rozhodnutí ÚMČ KrPole bylo zrušeno nikoliv proto, že by tento správní orgán nesprávně posoudil otázku vlastnictví uvedených staveb, nýbrž proto, že vůbec neměl pravomoc o vlastnictví těchto staveb rozhodovat (aniž by žalovaný sám předjímal otázku vlastnictví předmětných staveb). Tato námitka tak není důvodná.
23. Za důvodnou pak logicky nelze považovat ani námitku žalobce, že správní orgán prvního stupně rozhodl v rozporu s ustálenou správní praxí, pokud nepřerušil přezkumné řízení do doby vyřešení sporu o vlastnická práva ke stavbám na předmětných pozemcích. Krajský soud k tomu uvádí, že meritorní posouzení otázky vlastnického práva ke stavbám na předmětných pozemcích nebylo důvodem ke zrušení rozhodnutí ÚMČ KrPole v přezkumném řízení, protože nebyl ani dán důvod k přerušení přezkumného řízení.
24. Taktéž námitka nenaplnění podmínek pro zrušení rozhodnutí ÚMČ KrPole ve zkráceném přezkumném řízení se zjevně vztahuje k otázce nesprávného posouzení vlastnického práva staveb, nacházejících se na předmětných pozemcích. Tato námitka tak bude nedůvodná ze stejných důvodů, pro které krajský soud shledal nedůvodné taktéž námitky v předchozích dvou odstavcích. Dále pokud žalobce tvrdí, že z napadeného rozhodnutí není zjevné, proč rozhodl správní orgán prvního stupně bez vyjádření účastníků, krajský soud k tomu uvádí, že důvodem pro takové zrušení byla zjevnost nezákonnosti rozhodnutí ÚMČ KrPole i bez vyjádření účastníků (téměř žádný z těchto zjevných důvodů, uvedených žalovaným, přitom, jak již bylo uvedeno výše, žalobce v žalobě nenapadá).
25. Za nedůvodnou krajský soud rovněž považuje námitku, že správní orgán prvního stupně nesprávně posoudil, zda mohou být veřejně přístupné účelové komunikace samostatným předmětem občanskoprávních vztahů. Tato námitka totiž není způsobilá odůvodnit tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí totiž není na otázce povahy účelové komunikace jako samostatného předmětu občanskoprávního řízení vystavěno.
26. Pokud žalobce namítá, že rozhodnutí ÚMČ KrPole nebránila překážka věci pravomocně rozhodnuté, neboť rozhodnutí ÚMČ KrPole z roku 2015 bylo založeno na nesprávně zjištěném skutkovém stavu, a že výrok tohoto rozhodnutí je neurčitý, krajský soud k tomu uvádí, že taková námitka by mohla obstát v řízení o odvolání proti rozhodnutí ÚMČ KrPole ze dne 14. 9. 2015, sp. zn. 2466/2015/ÚK/2200/SULM, nikoliv v nyní projednávané věci. Krajský soud nemůže přezkoumávat v řízení o žalobě věcnou správnost jiného než napadeného rozhodnutí, tím méně rozhodnutí, od jehož právní moci do doby podání žaloby uplynuly více než 4 roky. Překážku věci pravomocně rozhodnuté tak

založilo již to, že ÚMČ KrPole ve zrušeném rozhodnutí rozhodoval neexistenci veřejně přístupné účelové komunikaci na pozemcích, na nichž již dříve existenci veřejně přístupné účelové komunikace deklaroval, aniž by pro takové opakované rozhodování byly dány zákonné předpoklady.

27. K námitce ochrany práv nabytých žalobcem v dobré víře krajský soud opakuje, že jedním z důvodů zrušení napadeného rozhodnutí ÚMČ KrPole, bylo, že dle žalovaného úřad překročil rámec řízení, vymezený žalobcem, rozhodl nad rámec své pravomoci a v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté. Takový stav, předcházející vydání rozhodnutí ÚMČ KrPole pak dle krajského soudu nemohl zavdat příčinu ke vzniku dobré víry žalobce, která by v porovnání s mírou nezákonnosti, pro kterou bylo rozhodnutí ÚMČ KrPole zrušeno v přezkumném řízení, byla s to zamezit zrušení tohoto rozhodnutí. Ani tato námitka žalobce tak nemůže být shledána důvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
29. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. října 2020

JUDr. Zuzana Bystrická v.r.
předsedkyně senátu